

kunde forhøjes. Det ærede Medlem mente ikke, at man skulde betale for Anmeldelsen; det er der ingen, der har ment.

Maa jeg dernæst i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelse om, at det er det foregaaende Ministerium, der har sat denne Sag i Gang, sige — ganske vist har jeg ikke siddet i Ministeriet, saa jeg ved ikke, hvilke Forhandlinger der har været ført indenfor det —, at der er dog kommet et ret godt Resultat ud deraf, idet Kultusministeren under 16. Juni 1911 har udstedt den Resolution, som efter min Mening i Virkeligheden har gennemført det, der ønskes: at de statistiske Oplysninger nu ere fuldt ud paalidelige.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Kvist: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Formanden: Jeg udbeder mig Tingets Samtykke til, at Medlemmerne af dette Udvalg vælges allerede i dette Møde. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Tingets Samtykke som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Valg af 11 Medlemmer til et Udvalg angaaende: Forslag til Lov om Anmeldelse af Fødsler, Dødsfald og Ægteskaber m. m.

Paa Formandens Forslag valgtes:

Ravn, Nørgaard, Moltesen, Laursen, Johannes Jensen, N. Jensen, Borgbjerg, Johannes Pedersen, Keiser-Nielsen, K. Pedersen og H. L. Møller.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Erneste Behandling af Forslag til Beslutning af Folketinget af K. M. Klausen m. fl. vedrørende Spørgsmaalet om Oprettelse af Skoler for den konfirmerede Ungdom.

(Forslaget til Beslutning findes i Tillæg A. Sp. 4483).

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (K. M. Klausen): Der er faa Skolespørgsmaal, som for Tiden omfattes med større Interesse end Ungdomsskolen. Det er et Spørgsmaal, som er fremme rundt omkring i alle Lande; i Europa og Amerika drøftes Spørgsmaalet om Oprettelse af Ungdomsskoler. Der er flere Steder, hvor man er naaet vidt frem med denne Sags Løsning, der er andre Lande, hvor man endnu staaer paa Overvejelsernes Stadium. Vi Forslagsstillere have derfor ment det rigtigt at drage denne Sag frem her i Rigsdagen til Undersøgelse og muligvis komme til en Løsning, saaledes at vi kunde faa en Skole for den konfirmerede Ungdom. Naar jeg tænker paa Ungdomsskoler, tænker jeg paa Ungdommen mellem 14 og 17—18 Aar. Dette Afsnit af Ungdommens Liv er maaske et af de vanskeligste; man har med Rette kaldt denne Alder for Overgangsaldern; den danner i mange Maader en Overgang; den er saaledes en Overgang fra Barn til voksen, det er en Overgang for manges Vedkommende fra Samlivet med Forældre og Søkende til at komme ud blandt fremmede, det er en Overgang fra at være hjulpen og ernæret af sine Forældre til at gaa ud i Verden og staa paa egne Ben. I denne Alder er Sindet stærkt modtageligt, den unge lader sig let paavirke, baade i god og daarlig Retning, Evnerne ere til Stede, og Betingelserne for at kunne modtage Undervisning ere til Stede, Evnerne ere langt bedre udviklede, end de vare, medens de unge gik i Skole. Endvidere er det saaledes i denne Alder, at mange af de Baand og Byrder og Pligter, der melde sig i en senere Alder, er den unge endnu fritagen for. Derfor er netop denne Alder saa udmærket til at meddele en Undervisning, og jeg siger, at den Lejlighed, der forsømmes i denne Alder, vender maaske aldrig mere tilbage. Man hører fra mange Sider, at der føres Klager over vor Ungdom; man siger, den er interesseløs, den er ødsel, den har ikke Sans for alvorlige Ting, den er forlystelsessyg. Men jeg tror, at de, der føre disse Klager over vor Ungdom, skulde spørge sig selv, om vi ældre nu ogsaa have gjort, hvad vi kunne og bør for at bevare Ungdommen, retlede den og dygtiggøre den. Og hvis man vil stille sig selv det Spørgsmaal,